

omhyggelig at berøre Noget af det, jeg havde anført. Da vi nu skulle fremsætte Spørgsmaal for at kunne vente Dplysninger, saa skal jeg ogsaa tillade mig at fremsætte det, hvorom jeg kunde ønske at faae Dplysning, i Form af Spørgsmaal, hvilket jeg, som sagt, tidligere ikke havde troet var nødvendigt.

Jeg vil da tillade mig at spørge, om det Normalbudget, som den 7de midlertidige Bestemmelse siger, at Kongen foreløbig giver, ikke skal have samme Gyldighed i alle sine Punkter, som om det var givet ved Lov, indtil en anden Lov forandrer det, og om den Paragraph i Udkastet, som siger, at der skal gives et Normalbudget ved Lov, kan forandre det Allermindste i den 7de midlertidige Bestemmelse, førend den Lov, som deri bebudes, er udkommen? Dernæst vil jeg med Hensyn til de Paragrapher, der sige, at den eller den Lov skal komme, spørge Ministeriet, om det mener, at der paahviler det Ministerium — hvad enten det er det nærværende eller et andet —, der maatte være ved Roret, naar Rigsraadet første Gang træder sammen, nogen Forpligtelse til at forelægge dette Forslag til saadanne Love? Ligeledes skal jeg med Hensyn til den 8de midlertidige Bestemmelse angaaende Regnskabsretten, spørge, om denne Bestemmelse ikke har samme Gyldighed som en Paragraph, og om den ikke overdrager Kongen alene fuld Ret til at approbere Statsregnskaberne, naar han har hørt Rigsraadet, indtil der ved Lov bestemmes anderledes? Naar jeg har faaet Svar paa disse Punkter, saa er jeg, ved at sammenholde dette med den Forklaring, som blev givet af den ærede Ordsfører for Adressen, da den blev forhandlet, istand til at bedømme, hvorvidt Adressens Fordringer ere opfyldte, hvilket er en nødvendig Betingelse for, at jeg kan sige Ja til den foreliggende Beslutning.

Den høitagtede Premierminister gif derefter i sit Foredrag over til at vise hvad det var, Ministeriet havde søgt at forhindre ved de i Forsamlingsudkastet opstillede Bestemmelser med Hensyn til Valgene, og jeg takker ham, fordi han har udtalt det. Han sagde nemlig, at han frygtede de „onde“ Kræfter, som hidtil ikke havde kunnet komme til at være sig i Dan-

mark; men naar kun den almindelige Valgret ikke der kunde bruges med fuld Frihed, meente han, at de befrygtede skadelige Ting ikke vilde ske. Som saadanne skadelige Ting nævnte han Afløsningen af Gaardfæsternes Forhold til Godseierne; dog indrømmede den høitagtede Minister selv, at han kunde ønske dette Forhold ordnet. Han maa da altsaa ikke have frygtet det saa overordentlig meget. Dernæst omtalte han Leiehuusmændene, for hvilke der ogsaa skulde sørges, uagtet der ikke paahviler Gieren af Jorden nogen Fæstetvang. Dernæst omtalte han Tienden, som han meente skulde afløses saaledes, at den faldt bort for Yderne og blev erstattet ved en almindelig Skat, — og derefter skulde Indkomstskatten komme som hele Byrden paa de Formuende, og saaledes, meente Ministeren, vilde det vedblive at gaae, hvis man ikke satte en Grænsse derfor. Heri have nu altsaa de ærede Herrer, som ikke vilde indrømme, at Rigsdagen inden for sit eget Omraade vil blive magtesløs, Premierministerens egen Erkendelse af, at det vil blive Tilfældet, thi han gjorde jo opmærksom paa, hvad vi jo Allesammen vide, at disse Sager høre ind under vor særlige Forsatning, og han har selv som et Forsvar for, at Valgretten var bestaaet, gjort opmærksom paa, at den vedblev at bestaae med Hensyn til disse Forhold, saaledes som den nu er; men nu ansøger han dog selv, at dette Forslag til en Fællesforsatning er fremkommet for at forhindre disse Sager. Dette er en aaben og ærlig Udtalelse, saa at altsaa Enhver, der siger Ja til nærværende Beslutning, veed, hvad han siger Ja til. Nu skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at de af den høitagtede Premierminister ansøgte Punkter ikke ere væsentlige, thi naar han taler om, at Leiehuusmændenes Forhold skal afløses, uagtet der ikke er Fæstetvang paa Husene, saa taler han her i altfor stor Almindelighed; noget Saadant har der aldrig været Tale om. Der har været Tale om de Huusmænd, som boe paa Bønderjord, paa Bøndergods, paa det samlede, sluttede Bøndergods; om dem har der været Tale, og jeg vedkjender mig, at det er mit Duffe at arbejde hen til, at ogsaa de komme under en Afløsning; men, naar den